

obmezení či stížení práva toho tím, že by obec byla oprávněna ukládati osobě, jež práva toho chce použítí a vykonati je, za to ve svůj prospěch nějaký poplatek, jak to výslovně připouští § 14 cit. zák. článku, avšak pouze v případě, jde-li o přijetí do obecního svazku ať výslovným udělením domovské příslušnosti, ať uznáním, že nabyta byla po rozumu § 10. Pouze v tomto případě dán jest tudíž oné dávce nejen zákonný podklad, jehož pro každou veřejnou dávku jest třeba, nýbrž upravena jest i dalším opatřením, že ohledně její výše jest poříditi statut, schválený příslušnou vrchností.

Jestliže tudíž obec tato rozšířila právo přiznané jí v § 14 pouze pro určitý účel a případ, totiž pro udělení či uznání domovské příslušnosti, v ten způsob, že užívá ho i pro případ jiný, při pouhém usídlení, nejen že nenalézá její postup opory v zákoně, nýbrž odporuje přímo jeho intencím a zásadě volného stěhovacího práva v něm jasně vyslovené. Tento nedostatek nemůže však býti nahrazen ani tím, že obec na dávce té se usnesla, ani tím, že usnesení tomu dostalo se schválení ministrem Československé republiky s plnou mocí pro správu Slovenska, neboť platnost a účinnost onoho usnesení závisí od toho, že nepřekročila mezi právním řádem jí vytčených a schválení usnesení takového úřadem vyšším nenahraňuje zákonné normy, jež jedině může býti základem pro veřejnou dávku obmezující a stěžující právo občana zákonem výslovně mu přiznané.

Postrádá tedy statut, o nějž úřady svůj výrok opřely, zákonného podkladu a jest tudíž uložení dávky té samo o sobě nezákonným, pročež bylo naříkané rozhodnutí, proti němuž stěžovatel, jak z obsahu stížnosti ve spojení s jeho přednesením ve správním řízení patrné, brojí netoliko ohledně výše vyměřeného poplatku, nýbrž proti uložení vůbec, zrušiti podle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 912.

Policejní záležitosti: * Ke skutkové podstatě přestupku § 1 nař. ze dne 25. července 1919 č. 465 sb. z. a n. netřeba úmyslu, nýbrž stačí i pouhé zaviněné opomenutí.

(Nález ze dne 28. června 1921 č. 8297.)

Prejudikatura: nál. č. 183 a 644.

Věc: Václav Š. v K. proti zemské politické správě v Praze stran odsouzení pro nedovolené semletí obilí a proti ministerstvu pro zásobování lidu (zast. min. radou Drem V. Režným) stran prohlášení obilí za propadlé.

Výrok: Stížnost do rozhodnutí zemské politické správy se zamítá jako bezdůvodná; stížnost do rozhodnutí ministerstva pro zásobování lidu odmítá se jako nepřípustná.

Důvody: Trestním nálezem okresní politické správy z — byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 1 nař. z 25. července 1919 č. 465 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že dne 14. února 1920 zaslal do mlýna

L. v Ž. o 210 kg více obilí, než na kolik zněl mlecí výkaz, a odsouzen dle § 25 cit. nař. k pokutě 800 Kč, při nedobytnosti k trestu vězení na 25 dnů. Současně prohlášeno na základě § 26 cit. nař. 210 kg žita za propadlé ve prospěch státní pokladny. Strana poučena, že do 3 dnů po doručení může se odvolati k zemské politické správě.

K podanému odvolání, v němž stěžovatel žádal, aby naříkaný náleze byl zrušen a zabavených 210 kg žita mu bylo vráceno, zemská politická správa náleze z — rozhodla, že odvolání podanému... nevyhovuje, poněvadž skutková trestní povaha je zjištěna. Zároveň podotknuto, že spisy předkládají se současně ministerstvu pro zásobování lidu k rozhodnutí o žádosti za uvolnění obilí prohlášeného propadlým. Rozhodnutí označeno ve smyslu § 3 min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. jako konečné.

Ministersvo pro zásobování lidu pak výnosem z — rozhodlo, že žádosti za uvolnění zabaveného a propadlým prohlášeného obilí nelze vyhověti, ježto zde není důvodů hodných zvláštního zřetele dle platných předpisů.

O stížnostech podaných do obou těchto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil:

Ministerstvo pro zásobování lidu naříkaným výnosem, jak patrně z jeho znění, nepřezkoumávalo instančně výrok první instance, jímž obilí stěžovateli zabavené prohlášeno propadlým, nýbrž rozhodovalo o tom, má-li propadnutí obilí, vyslovené v trestním nálezu první instance, býti promínuto, a zamítlo žádání stěžovatelovo v odvolání jeho obsažené za uvolnění tohoto obilí pro nedostatek důvodů zvláštního zřetele hodných, dávajíc tak vůči straně na jevo, že uvolnění obilí prohlášeného propadlým je v jeho diskrecionární moci. Poněvadž s tohoto právního hlediska, které zřejmě sdílí také stížnost, uvádějíc, že stěžovatel ve svém odvolání z trestního nálezu první instance žádal ministerstvo pro zásobování lidu, aby zabavený seťový ječmen mu uvolnilo, a nevytýkajíc, že žádání to bylo rekursním petitem, o němž měla instančně rozhodovati zemská politická správa, výnos ministerstva pro zásobování lidu jeví se jako opatření, které dáno je úplně do volného uvážení ministerstva, aniž straně přísluší nárok na to, aby propadnutí bylo jí promínuto, bylo stížnost do výnosu onoho podanou v základě § 2 zák. o správ. soudu odmítnouti jako nepřípustnou.

Rozhodnutí zemské správy politické — co do věci souhlasně s náleze první instance — klade stěžovateli za vinu, že bylo dne 14. února 1920 zasláno z jeho dvora do mlýna k semletí více obilí nežli na kolik zněl mlecí výkaz, čímž přestoupen předpis § 1 vl. nař. z 25. července 1919 č. 465 sb. z. a n. Stěžovatel objektivní skutkové podstaty deliktu jemu za vinu kladeného nepopírá, hájí se však tím, že přebytečné obilí nebylo do mlýna zasláno z jeho příkazu, nýbrž mimo jeho vůli, a popírá tedy svoji subjektivní vinu, stojí při tom na stanovisku, že k subjektivní skutkové podstatě onoho přestupku náleží úmyslné jednání. Soud nemohl tento názor uznati správným. Při deliktech policejních nevyhledává se — jako z pravidla při deliktech kriminálních — zlého úmyslu; zavinění, kterého ovšem zásadně třeba k subjektivní skutkové podstatě i při přestupcích policejních, je tu dáno již tehdy, když adresát policejní normy opomene onu povinnou péči, kterou na něm norma žádá za tím

účelem, aby stav jí perhoreskovaný byl zamezen. K trestnosti přestupku policejního stačí tedy — pokud z obsahu normy zřejmě nevyplývá opak — pouhé zanedbání povinné péče onou normou požadované; tuto nedbalost dlužno však předpokládati již tehdy, nastane-li objektivní skutková podstata přestupku, leč by adresát normy prokázal, že vynaložil všecku povinnou péči, aby zakázanému výsledku zabránil.

Zda v konkrétním případě skutková podstata přestupku policejního je takto nedbalostí zaviněna, je otázkou skutkovou. Žalovaný úřad v daném případě na základě provedeného řízení a výslechu svědků dospěl k závěru, že stěžovatel zanedbal povinnou péči, kterou vládní nařízení z 25. července 1919 č. 465 sb. z. a n. na pěstiteli obilí požaduje, a tím zavinil, že bylo zasláno do mlýna více obilí, nežli na kolik zněl mlecí výkaz. Tento závěr je výsledkem hodnocení provedených důkazů a tedy součástí skutkové podstaty, kterou nejvyšší správní soud podle § 6, odst. 1 zák. o správ. soudu je vázán, moha ji přezkoumávati toliko po stránce formální ve směrech uvedených v odst. 2 cit. §u 6. Že by tu však byly takové závady formální, stížnost netvrdí. Je proto bezdůvodná.

Č. 913.

Obecní rozpočet: I. * Položky obecního rozpočtu musí spočívat na konkrétním reálním podkladu, podle okolností případu dostatečném k tomu, aby bylo lze posouditi jejich účelnost a přiměřenost. Je podstatnou vadou řízení, když vyšší instance, nemajíc takového podkladu, rozhodovala o účelnosti a přiměřenosti jejich. — II. Podmínky pro uplatnění předpisu § 78 ob. zřiz. čes. — III. Zásada stejná jako u č. 25 ad III. a 321 ad III.

(Nález ze dne 28. června 1921 č. 8298.)

Věc: P. ú. b. v Praze (adv. Dr. A. Schauer z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran rozpočtu obce C. na rok 1920.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se, pokud jde o položku 50.000 K na zřízení vodovodu, položku 30.000 K na elektrisaci, položku 2.000 K na pensijní pojištění obecního strážníka a položku 10.000 K na zakoupení zabraných pozemků pro vady řízení; jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: Obecní zastupitelstvo v C. ve schůzi dne — projednalo obecní rozpočet na rok 1920. Mimo jiné schváleny byly položky vydání:

I.	2. Cestovné	1.000 K
	7. Psací potřeby	1.000 K
	8. Za vedení obecní administrativy	1.000 K
II.	13. Pensijní pojištění strážníka	2.000 K
	14. Remunerace stážníkovi za vedení administrativy	500 K
XIII.	32. Na postavení nového vodovodu	50.000 K
	33. Na postavení nouzového domku	30.000 K
	34. Na zařízení elektrisace v obci	30.000 K
	35. Na zakoupení vyvlastněných pozemků	10.000 K